

Cartoon: Peter Bosteels.

Uitloden

Het lukte Skubba nu al aardig om snel in zijn pak te kruipen.

Het pak was wel nieuw en daardoor niet echt soepel, maar met de nylon kousen van mama en de truc met de plastic zak gleed hij in zijn pak. Ook aan de waterkant slaagde Skubba erin zijn beschermend pak vlot aan te trekken.

De eerste keer dat hij in het water stapte, voelde hij het koude water zijn pak binnenstromen. "Oei, het lekt!", dacht Skubba. Had hij zijn pak kapot getrokken? Waar zaten de lekken?

Fred keek toe hoe de rillingen over het lichaam van Skubba kropen. "Er zijn geen lekken!", riep hij alsof hij de gedachten van Skubba kon lezen. "Het is normaal dat er water in je pak loopt. Dat klein beetje water zal opwarmen en je dan warm houden", riep Fred nog na.

Nog voor de woorden van Fred uitgesproken waren, waren de rillingen al verdwenen. Skubba voelde geen koud water meer. Het werkte! Zijn pak was niet kapot.

Om zijn pak verder te testen, besloot hij een eindje te zwemmen. Het drijven lukte zeer goed, maar zwemmen was moeilijker. Het

was alsof hij niet diep genoeg in het water lag. Na een eindje zwemmen, deed hij zijn duikbril aan en voelde hij zich klaar voor het echte duiken.

Toen hij probeerde zijn hoofd in het water te steken, voelde hij zijn benen naar boven komen. Als hij zijn benen naar beneden duwde, kwam zijn hoofd naar boven. Raar?! "Misschien moet ik me meer inspannen?", dacht hij. Als een halve wilde sloeg hij met armen en benen, maar hij geraakte niet echt diep! "Wat nu? Springen?", flitste er door Skubba zijn gedachten.

Hij kroop terug op de rand en ging op een vissersplatform staan, of hoe noem je zo'n plank waarop een visser zit te hengelen? Omdat hij wist dat het hier diep was, sprong hij met zijn hoofd eerst in het water. Ja, hij dook. Maar plotseling voelde het alsof onzichtbare handen hem naar boven trokken. Heel snel was hij terug aan het spartelen aan het wateroppervlak.

"Kan ik dan niet duiken met mijn pak?", vroeg Skubba zich af. "Het pak beschermt me tegen de kou, maar ik kan er niet mee duiken, Fred".

"Natuurlijk niet. Je vergeet de wet van Archimedes!", verklaarde Fred.

"Archimedes? Die van het waterglas dat omhoog komt?".

Fred liet Skubba zijn pak uittrekken. Toen wierp hij het in het water en het bleef drijven.

"Zie je", zei Fred. "De belletjes in je pak laten het drijven. We moeten het doen zinken".

Toen haalde hij de blokken lood terug boven en vroeg aan Skubba om ze één voor één op zijn pak te leggen. Hij noemde dit 'uitloden'. Skubba vond het beter te spreken van 'oploden' omdat je lood 'op' het pak legde en er geen 'uit' nam. Maar Fred was de man van de moeilijke woorden.

Na 4 blokken begon het pak te zinken. "We moeten 4 blokken lood aan je bevestigen. Die blokken zullen zorgen dat je pak je niet naar boven duwt, zodat je onder kan blijven. Een beetje zoals met onze emmer", legde Fred uit.

Met een koord maakte Fred een soort gordel die rond de heup en over de schouders kwam, met de blokken lood – een loodgordel – terwijl Skubba zijn nat pak terug aantrok.

Pak aan, bril op en loodgordel om stond Skubba in het water. Klaar om te duiken ...

■

PATRICK VAN HOESERLANDE